

ELŐSZÓ

A Magyar Huszár című történelmi mű megírására igen nagy szükség volt, mert a magyar huszár csodálatos vitézségét, magyaros akaraterejét, kitartását és kötelességteljesítését sajnos igen kevés mű tárgyalja.

Ezt a földet őseink annak idején lóháton foglalták el és a magyar mindenkor szoros barátságban élt a lovával, mert tudta azt, hogy a huszárszív bátorsága s a huszárló sebessége együttesen még a gépek korában is olyan vitézi tetteket hajthat végre, melyek előtt mindenkinek meg kell hajolnia.

A lovon járó magyar mindig úr volt. És a lovon járó magyar úri mivolta mindig a huszárban csúcsonyult ki. Nem azért jár a huszár lóháton, hogy — amint mondani szokás — magasból tekintsen le a gyalogjáróra, hanem azért, hogy a földtől magasabb helyzetben többet lásson és távolabb ellásson, mint gyalogos testvére, észleleteit idejekorán átadja és a harcban ezzel fegyvertársai segítségére legyen. Mivel pedig a huszár hivatása közben így hozzászokik ahhoz, hogy magának tágabb látókört szerezzen, rendszerint a közönséges életben is elől halad és mintául szolgál.

A huszár a magyar föld gyermeke. Egyénisége a földön, mint legbiztosabb alapon áll és képzelete nem száguld a felhők szárnyán, csak egy esetben, ha győzelemről van szó.

A magyar huszár úri gondolkodásához hozzátartozik az, hogy a gyöngébben segítsen, a szegényebbet és az árvát felkarolja. Mivel úri gondolkodású, nem nézi azt, hogy mi szolgálja tulajdon önös érdekét, de ha ellenséggel kerül szembe, azt sem nézi, hogy azok hányan vannak. Nem hiába tartja a néphit, hogy a „huszár” azt jelenti, hogy életét legalább húsz ellenség életével fizetteti meg.

Csakha az utolsó évek hadgyakorlatait nézzük, láthatjuk, mit érnek a magyar huszárok, s mennyire szükség van reájuk a jövő háborújában is.

Ebben a kis előszóban nem az a célom, hogy a hosszú évszázadokon keresztül megtörtént huszár vitézi tetteket és huszárvirtust részletesebben méltassam, hanem az, hogy rámutassak arra, hogy az ősi magyar huszárszellem nélkül nem lehet magyar élet. Viszont, ha a mi népünk az ősi huszárszellem tiszteletében és hagyományában nevelődik, akkor az a maroknyi magyar, ha újból bántani akarják, oly csodákat fog művelni, amelyek megfelelnek a régi dicső hírnévnek és amelyeket az egész világ bámulattal fog tudomásul venni.

Budapest, 1936 május hó.

